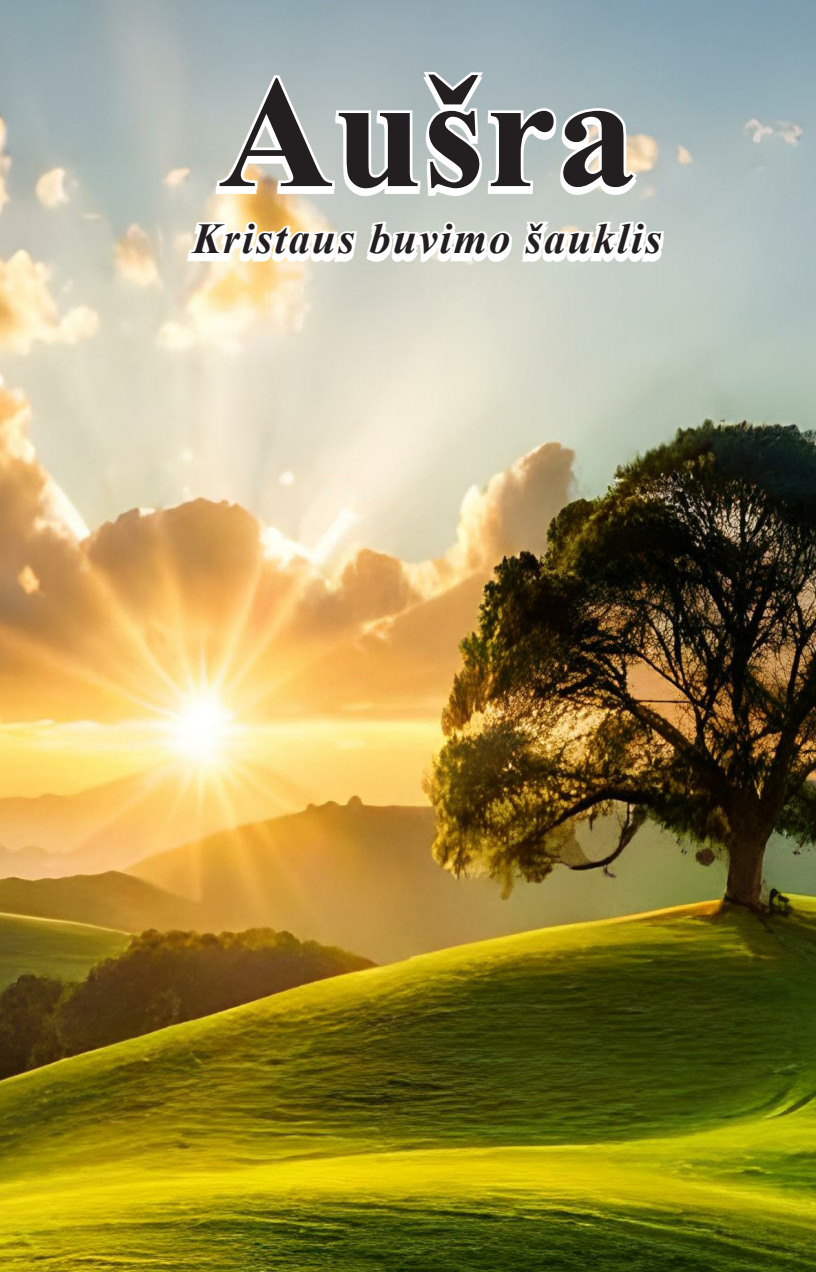

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas "Aušra"

2025 m. birželis

Turinys

Pagrindinis straipsnis.....	2
<i>Gimę iš Dvasios.....</i>	<i>2</i>
Biblijos studijos	17
<i>Kaino ir Abelio aukos.....</i>	<i>17</i>
<i>Nojus pastato aukurą.....</i>	<i>20</i>
<i>Abraomas pasiūlo savo sūnų Izaoką</i>	<i>23</i>
<i>Izaokas šaukiasi Viešpaties vardo</i>	<i>26</i>
<i>Jokūbas pastato akmeninį stulpą.....</i>	<i>29</i>
Krikščioniškas gyvenimas ir doktrina	32
<i>Sutikimas su Dievo valia.....</i>	<i>32</i>

Sekite savo Bibliją

Gimę iš Dvasios

"Iš tiesų sakau jums tiesą: jei negimsite iš naujo, negalėsite regėti Dievo karalystės."-Jono 3:3

Mūsų pavadinimas "Gimę iš Dvasios" ir žodžių junginys "atgimę iš naujo", esantis mūsų įžanginėje eilutėje, jau seniai krikščionių vartojami apibūdinti dabartinę būklę tų, kurie priėmė Jėzų Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją. Daugelis taip pat tiki, kad tiems, kurie išoriškai tai teigia, garantuojamas dangiškasis atlygis po mirties, o nesėkmės tikimybė yra maža, jei iš viso yra, nepriklausomai nuo jų dabartinio gyvenimo elgesio. Kad ir kokie kritiškai svarbūs turėtų būti tokie teiginiai, stebėtina, jog palyginti nedaug krikščionių stengiasi suprasti kokias nors kitas detales, susijusias su tuo, ką reiškia "gimti iš Dvasios" arba "gimti iš naujo".

Mūsų teksto žodžius Jėzus pasakė fariziejui Nikodemui, kuris naktį atėjo pas Mokytoją, norėdamas daugiau sužinoti apie Jį ir Jo mokymą. (Jn 3, 1. 2) Jėzaus žodžiai, kuriais jis atsakė Nikodemui, atkreipia dėmesį į svarbų Dievo plano

bruožą, kurį įgyvendina Šventoji Dvasia, arba Dievo galia. Šis dieviškojo plano bruožas yra tas, kad tie, kurie nori gyventi ir karaliauti su Kristumi Jo Tėvo karalystėje, turinčioje palaiminti visas žemės gimines, pirmiausia turi "atgimti" naujam gyvenimui. Jėzus pasitelkė nematomą vėjo jėgą kaip iliustraciją vienos iš to naujo gyvenimo savybių: "Toks yra kiekvienas, kuris gimsta iš Dvasios". 8 eilutė.

Nikodemas nesuprato, ką Jėzus turėjo omenyje, sakydamas, kad gimė iš Dvasios. Jis klausė: "Kaip gali gimti žmogus, kai jis jau senas? Ar gali antrą kartą įeiti į motinos įsčias ir gimti?" (4 eilutė). Jėzus paaiškino: "Kas gimsta iš kūno, yra kūnas, o kas gimsta iš Dvasios, yra dvasia". (6 eilutė) Abejotina, ar Nikodemas suprato šį paaiškinimą. Tačiau jis perteikia tai, kad mintis apie gimimą, susijusį su nauju gyvenimu, apie kurį kalba Jėzus, vartojama tik simboline prasme. Tai nėra, kaip manė Nikodemas, atvejis, kai vėl įeinama į motinos įsčias, kad antrą kartą gimtų tiesiogine prasme.

Čia, kaip ir dažnai Biblijoje, pasitelkiama kalbos figūra, padedanti suprasti didžiąją tiesą. Žodis "gimęs" arba "gimimas" iš karto sukelia mums naujo gyvenimo idėją. Jėzus sako, kad Šventosios Dvasios galia kai kurie iš jų turėjo patirti naują gimimą, o tai paprasčiausiai reiškia, kad jie turėjo pradėti naują

gyvenimą. Tai bus toks skirtingas gyvenimas nuo to, kuris "gimsta iš kūno", kad gimusieji jame bus ir nematomi, ir galingi. Kadangi jie gimsta Šventosios Dvasios, arba Dievo galios, dėka, jie tampa dvasiniais Dievo vaikais. 1 Jono 3, 2

Nors Dvasios gimimas nereiškia, kad reikia tiesiogine prasme įžengti į motinos įsčias, norint gimti iš naujo, įvairūs Naujojo Testamento autoriai šią metaforą labai išsamiai perteikia, kalbėdami apie šį Šventosios Dvasios veikimo Viešpaties pašvęstųjų tikinčiųjų širdyse ir gyvenime aspektą. Deja, kai kurie Biblijos vertimai daugeliu atvejų nesugeba aiškiai pateikti to, ką rašytojai turėjo omenyje. Dėl to susiformavo klaidinga nuomonė, kad žmogus gali gimti iš Dvasios dar būdamas kūne. Iš šios klaidos kilo posakis "gimę krikščionys".

Graikų kalboje, kuria buvo kalbama Naujojo Testamento laikais, yra tik vienas žodis, apibūdinantis ir pradėjimą, ir gimimą. Tas žodis yra "gennao". Todėl, kai šį žodį vartoja Jėzus ir apaštalai, pagal kontekstą reikia nustatyti, ar kalbama apie pradėjimą ar gimimą, ar kai kuriais atvejais turimas omenyje visas naujos gyvybės atsiradimo procesas.

Šis graikiškas žodis "gennao" pavartotas Mato 1:1-16, kur pateikiama Jėzaus genealogija. "Abraomas pagimdė Izaoką, Izaokas pagimdė Jokūbą, o Jokūbas pagimdė Judą ir jo brolius", - sakoma šiame dokumente. Žodis "pagimdė" šiame pasakojime pavartotas trisdešimt devynis kartus, ir visais atvejais jis tinkamai verčiamas "pagimdė". Akivaizdu, kad šiuo atveju žodis begat yra teisingas vertimas. Kaip keistai skambėtų ir kaip neteisingai skambėtų, jei sakytume, kad „Abraomas pagimdė Izaoką"! Šis Šventojo Rašto pavyzdys atkreipia dėmesį į tai, kad natūralioje žmogaus aplinkoje vyriškos lyties asmuo pagimdo, o moteriškos lyties asmuo pagimdo. Abu jie yra būtini, kad prasidėtų nauja gyvybė.

Kitame pavyzdyje graikiškas žodis "gennao" pavartotas du kartus ir toje pačioje eilutėje verčiamas ir kaip "gimęs", ir kaip "pradėtas". Tekstas skamba taip: "Mes žinome, kad kas gimė iš Dievo, tas nenusideda, o kas gimė iš Dievo, tas saugo save, ir piktasis jo neliečia". (1 Jn 5, 18) Norėdami būti nuoseklūs, vertėjai abiem atvejais turėjo vartoti žodį "pagimdytas". Atrodo, kad vienintelė akivaizdi priežastis, kodėl to nepadarė, buvo noras, kad vertimo frazeologija mažiau kartotųsi.

Pradėtas dabar - gimęs prisikėlime

Jei atsižvelgsime į visą gimimo metaforos prasmę, turėsime padaryti išvadą, kad norint gimti, pirmiausia reikia būti pradėtam. Kitaip tariant, kai norima pradėti naują gyvybę, pirmiausia turi būti pradėta nauja gyvybė, po to turi praeiti nėštumo laikotarpis, per kurį embrionas maitinamas ir vystomas ir taip paruošiamas gimimui tinkamu laiku. Taip Šventajame Rašte mums pristatomas dvejetainis Šventosios Dvasios darbas. Kai Jėzus pasakė Nikodemui: "Tu turi gimti iš naujo", Jis kalbėjo apie užbaigtą Šventosios Dvasios darbą suteikiant naują ir aukštesnį gyvenimą prisikėlime tiems, kurie visiškai atsideda Dievo valios vykdymui. Per trumpą pamokymą Nikodemui Jėzus nesileido į detales, kad parodytų, jog prieš gimdamas iš Dvasios, žmogus pirmiausia turi būti pagimdytas iš Dvasios. Tačiau kitose Naujojo Testamento vietose šios detalės aiškiai išdėstytos.

Skaitome: "Savo [Dangiškojo Tėvo] valia jis mus pagimdė tiesos žodžiu, kad būtume tarsi pirmieji jo kūrinių vaisiai". (Jok 1, 18) Tai svarbus tekstas, nes jis ne tik parodo, kad pradėjimas vyksta ne kūniškai, bet krikščionio širdyje ir mintyse, bet ir tai, kad jis vyksta Dievo valia "tiesos žodžiu". 1 Pt 1, 23 mums

pateikiama ta pati informacija. Čia skaitome: "Iš naujo gimę ["gennao"] ne iš nykstančios sėklos, bet iš nenykstančios, per Dievo žodį, kuris yra gyvas ir pasilieka per amžius". Čia žodį "gennao" tiksliau reikėtų versti "pradėtas".

Kaip aiškiai čia išreiškiama pradėjimo mintis, nes Petras mini "sėklą". Natūraliame prokreacijos procese sėkla, o ne gimimas yra pradėjimas. Taigi apaštalas čia kalba apie naujo gyvenimo pradžią, arba pradėjimą, o ne apie jo užbaigimą gimimu. Jis sako, kad pradėjimo sėkla yra "Dievo žodis".

Sužinojome, kad kiekvienas Dievo žodis Šventajame Rašte yra įkvėptas Dvasios. Senojo Testamento pranašystės užrašė šventieji senovės vyrai, nes jie buvo "įkvėpti Šventosios Dvasios". (2 Pt 1, 21) Visi Jėzaus mokymai yra tiesioginis Jo proto ir širdies apšvietimo Šventąja Dvasia rezultatas. Tas pats pasakytina ir apie apaštalų raštus. Kalbėdamas apie Šventosios Dvasios atėjimą, Jėzus apibūdino ją kaip "tiesos Dvasią". (Jn 15, 26; 16, 13) Taigi akivaizdu, kad būti pagimdytam tiesos žodžio reiškia būti pagimdytam Šventosios Dvasios.

Tai svarbus faktas, ir jo aiškus suvokimas padės mums apsisaugoti nuo daugelio krikščionių, kurie tiki, kad Šventoji Dvasia tiesiogiai įžengia į tikinčiųjų

gyvenimą, apvalo juos nuo visų nuodėmių ir neleidžia jiems niekada iškristi iš malonės, įsivaizdavimo. Būtent šis klaidingas požiūris lemia klaidingą prielaidą: "Kartą patekęs į malonę, visada būsi malonėje".

Jokūbas ir Petras mums pateikia tikrąją mintį. Tai, kad per tiesos žodį tikinčiojo protuose ir širdyje prasideda naujas gyvenimas. Ar tai nereiškia, kad visi, kurie skaito Dievo žodį, yra pagimdyti Šventosios Dvasios? Visai ne. Toliau panagrinėkime šią metaforą. Kad įvyktų pradėjimas, turi būti visos sąlygos sėklai priimti. Taip yra ir Dvasios pradėjimo atveju. Daug žmonių skaito Dievo žodį, bet jų protai ir širdys nėra imlios jo gyvybę teikiančioms tiesoms, ir nors jie gali gauti tam tikrą paguodą iš jo puslapių ir pamokymų, kurie padėtų jiems atlikti kasdienius darbus, jie nėra pagimdyti naujam gyvenimui.

Visiškas pasidavimas

Visiškas atsidavimas dieviškajai valiai ir šventiems Dievo žodžio impulsams yra būtina sąlyga, kad būtume tikrai pasirengę priimti Šventosios Dvasios pradėjimo galią per tiesos žodį. Dievo dalis šiame nuostabiame susitarime, pagal kurį nedaugelis turi pasiekti nemirtingą gyvenimą dieviškajame

lygmenyje, buvo Jo Dvasios įkvėpto Žodžio - tarsi sėklos - suteikimas. Šis Dievo plano aspektas įgyvendinamas Jo minčių galia tikinčiojo mintims. Net ir turėdamas neribotą galią, Kūrėjas neįsiverš į kito žmogaus protą ir nepradės vystyti naujo proto, jei tas, kuris dalyvauja, to nenorės.

Čia atsispindi viena nuostabiausių mūsų Dangiškojo Tėvo savybių. Kai Dievo Dvasia judėjo virš vandenų, pradėdama kurti ir ruošti žemę žmonėms gyventi, tai buvo savavališkas Jo galios panaudojimas, bet ne taip buvo, kai Jis pradėjo tuos, kurie turi gyventi ir viešpatauti su Kristumi. Jis pasinaudojo savo galia ir pripildė savo Žodį mintimis, išreiškiančiomis Jo valią dėl jų, ir užtikrino, kad jiems bus suteikta visa reikiama pagalba ir vadovavimas, kad jie pažintų ir vykdytų Jo valią. Tuomet Jis laukė, kol asmenys, kuriuos Jo apvaizda suvedė su Jo Žodžiu, savanoriškai apsispręs, ar jie visiškai ir visiškai pasiduos Jo valiai, kaip Šventoji Dvasia ją išreiškė per Jo Žodį.

Savo brangiamame Žodyje Dievas įrašė daugybę nuostabių pažadų apie "šlovę, garbę ir nemirtingumą". (Rom 2, 7) Jis apreiškė, kad dėl šių "didžiųjų ir brangių pažadų" galime tapti "dieviškosios prigimties dalininkais". (2 Pt 1, 4) Šventoji Dvasia įkvėpė Jėzų pasakyti: "Aš einu paruošti jums vietas.

... Aš sugrįšiu ir pasiimsiu jus pas save, kad ir jūs būtumėte ten, kur esu aš". Jono 14, 2. 3.

Studijuodami Dievo žodį atkreipiame dėmesį į šiuos pažadus ir suvokiame, kokie jie nuostabūs. Taip pat džiaugiamės šlovinga Dievo nuostata žmonijos pasauliui, kurią Petras apibūdina kaip "atstatymą", arba gyvenimo žemėje atkūrimą. Džiaugiamės dėl suvokimo, kad visi šventieji Dievo pranašai nuo pat pasaulio pradžios pranašavo "visų dalykų atstatymo laikus", ir laukiame šių žemiškų pažadų išsipildymo. Apaštalų darbų 3:20, 21

Tačiau norint pasiekti dangiškuosius Biblijos pažadus, reikia atsiduoti ir aukotis. Kelias, vedantis į dangiškąjį dvasinį gimimą, yra "siauras", sunkus. (Mt 7, 14) Jėzus sakė: "Jei kas nori eiti paskui mane [būti mano mokiniu], teisšižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi". (Mt 16, 24) Taip pat prisimename Pauliaus raginimą atiduoti savo kūnus kaip "gyvą auką". (Rom 12, 1) Šios dangiškojo pašaukimo sąlygos iš pradžių atrodo sunkios, tačiau su jomis susiję pažadai, jei būsime ištikimi, yra gyventi ir viešpatuoti su Kristumi ir kartu su Juo laiminti visas žemės gimines. Apreiškimo 20, 4. 6; Pradžios 12, 3; 22, 18; Galatams 3, 8

Tiems, kurie siekia tapti Dievo šeimos dalimi danguje ir palaiminti likusią žmoniją būsimoje Jo karalystėje, didysis Dievo planas, apreikštas Jo Žodyje, vis labiau padeda suvokti jo dieviškąjį Architektą. Jo meilė, atidavusi savo Sūnų, kad jis būtų viso pasaulio Atpirkėjas ir Gelbėtojas, iš jų reikalauja vis didesnės meilės Jam. (Jn 3, 16. 17) Kristaus meilė, kenčiant ir mirštant už žmoniją, vis giliau pasiekia jų širdis. Jei savo širdyse rasime tokių kilnių minčių ir jomis vadovausimės, padarysime išvadą, kaip ir Paulius, kad "turėtume gyventi nebe [sau]", bet Jėzui ir mylinčiam dangiškajam Tėvui, atsiuntusiam Jį kaip pasaulio Gelbėtoją. 2 Korintiečiams 5, 14. 15

Įvykdę Dievo kvietimą atsiduoti Jam ir vadovautis Jo Dvasios įkvėptu Žodžiu, žinome, kad Šventojo Rašto pažadai, duoti tiems, kurie atitinka šią sąlygą, galioja ir mums. Tie įkvepiantys pažadai apie dangiškuosius namus ir dieviškąją prigimtį, užuot buvę, kaip anksčiau, kažkuo, kas nepriklauso nuo mūsų, į ką žvelgiame tik kaip į įdomų Dievo plano bruožą, dabar tampa gyvybę teikiančia įtaka mūsų gyvenimui. Atsidavus Dievui, sėkla iškart pradeda kurti naujo gyvenimo viltį. Esame pagimdyti iš Dievo "tiesos žodžiu". Jokūbo 1:18

Naujo gyvenimo stebuklas

Kaip tik Dievas gali sukurti medį, taip ir visa gyvybė yra stebuklas, kurio mūsų ribotas protas negali suvokti. Mes matome naujagimio stebuklą ir instinktyviai suvokiame, kad iš tikrųjų tėvai nedavė gyvybės tam vaikui. Jie tiesiog laikėsi Dievo prieš tūkstančius metų sukurtų sąlygų, pagal kurias žemė ilgainiui prisipildys Jo žmogiškųjų būtybių. (Pr 1, 28). Daug aukštesniu lygmeniu tai pasakytina ir apie tuos, kurie yra pagimdyti iš Dievo tiesos žodžiu. Tai vienas didžiausių Dievo stebuklų, kuriame bendradarbiauti yra mūsų palaiminta privilegija.

Kai kurie stebuklai įvyksta beveik akimirksniu, kiti - per ilgą laiką. Kai Jėzus pašaukė mirusį Mortos ir Marijos broį: "Lozoriau, išeik", ir tas, kuris buvo miręs, "išėjo", tai buvo stebuklas, įvykęs per trumpą laiką. (Jn 11, 43. 44) Tačiau Kūrimo stebuklui, kuris pasireiškė visoje visatoje, įvykdyti reikėjo ilgų laiko tarpų. Dvasios atsiradimo ir gimimo stebuklas taip pat išsidėstęs per ilgą laiko tarpą.

Pagalvokite, kiek laiko užtrunka paruošti pradedamąją sėklą, tai yra Dievo žodį. Dievo Dvasia stebuklingai vadovavo Biblijos rašymui. Tūkstančiai metų buvo skirti tam, kad Dievo mintys būtų

užrašytos taip, kad galėtų patekti į žmogaus protą ir širdį, būti apmąstytos ir priimtose arba atmestos skaitytojo nuožiūra. Dievas galėjo tiesiogiai pripildyti žmogaus protą savo mintimis, bet kaip kas nors galėjo žinoti, kad jos atėjo iš Dievo? Be to, kaip nemalonu būtų žmogui sužinoti, kad jo protas pripildytas priverstinių idėjų, kaip kad būtų pripildytas robotas. Kokie išmintingi yra Dievo keliai! Stebuklus daranti Dievo galia veikia formuodama žmogaus gyvenimo aplinkybes, ruošiančias įžengti į pradedančiojo sėklos protą, tačiau kiekvienas turi savanoriškai priimti šiuos dalykus ir pagal juos veikti.

Tik suvokę, kad mums reikia dieviškos pagalbos, galime rimtai įsiklausyti į Dievo žodį. Mūsų dangiškasis Tėvas savo begalinėje išmintyje ir meilės švelnume tiksliai žino, kokios patirtys veiksmingiausiai palies širdį tų, kuriuos Jis trokšta pašaukti, kad pašauktieji galėtų įsiklausyti į Jo žodį. Šis pasirengimo Dvasios pradėjimui darbas yra stebuklingas, kaip ir pradėjimo sėklos paruošimas buvo atliktas Dievo Dvasios. Kiekvienas Dievo dalyvavimo šiame Jo plano bruože aspektas buvo ir yra stebuklingas, kaip ir kiekvieno naujagimio gimimas yra stebuklas.

Tiems, kurie tapo imlūs dėl gyvenimo aplinkybių, kurias Dievas šiam tikslui paskyrė, ir kurie išstudijavo

Jo Žodį bei savanoriškai visiškai atsidavė jame išreikštai dieviškai valiai, Dvasios palikuonys yra neabejotini. Visi, su kuriais Dievas taip elgiasi, gali reikalauti šlovės, garbės ir nemirtingumo pažadų, tvirtai žinodami, kad jei ir toliau bus ištikimi Viešpačiui, gaus "gyvenimo vainiką". Apreiškimo 2:10

Pagal pradėjimo ir gimimo figūrą Šventasis Raštas atskleidžia, kad, embrionui vystantis naujai gyvybei, tai taip pat daro Dievo Dvasia per savo Žodį. Mūsų naujas dvasinis protas maitinasi Dievo pažadais. Dvasinis augimas, jei jis patinka Dievui, turi atitikti dieviškąjį paveikslą. Taigi Dievo Dvasia skatina augti krikščioniškus taikos, džiaugsmo, kantrybės ir meilės vaisius. (Gal 5, 22. 23; 2 Pt 1, 5-7) Paulius gražiai apibūdina šį Šventosios Dvasios darbą, sakydamas: "Atsinaujinkite savo proto dvasia, ... apsivilkite naująjį "aš", kuris pagal Dievo paveikslą sukurtas teisume ir tiesos šventume". Efeziečiams 4,23-24

Kai naujasis gyvenimas išsivysto tiek, kad yra pasirengęs gimti, mūsų pažeisti kūnai miršta, o naujasis gyvenimas gimsta per prisikėlimą. (1 Kor 15, 53. 54) Čia toliau veikia Dievo Dvasia, arba galia. Paulius kalba apie šią galingą jėgą, kuri buvo panaudota Jėzui prikelti iš numirusių, arba, vartojant

mūsų aptariamą simbolį, Jo gimimui iš Dvasios. Jis kalba apie "neįtikėtiną Dievo galios didybę mums, kurie Jį tikime. Tai ta pati galinga galia, kuri prikėlė Kristų iš numirusių ir pasodino Jį garbingoje vietoje Dievo dešinėje dangaus karalystėje". Efeziečiams 1:19, 20

Kalbėdamas Nikodemui, Jėzus pasitelkė vėją, kad iliustruotų kai kurias savybes tų, kurie gimsta iš Dvasios per prisikėlimą. (Jn 3, 8) Vėjas yra nematomas ir galingas. Tokie bus visi tie, kurie, pirmiausia pagimdyti Dvasios per tiesos žodį, maitindamiesi Žodžiu toliau tobulėja, kol tampa pasirengę būti "šventųjų paveldėjimo dalininkais". (Kol 1, 12) Dieviškoji galia išaukštins juos dangiškajam gyvenimui. Jiems bus suteikti dangiškieji, arba dangiškieji, kūnai - nesunaikinami ir nemirtingi. 1 Korintiečiams 15:40-44, 53-58

Ne visi Adomo rasės atstovai, kurie bus atpirkti Kristaus krauju, atgims iš naujo kaip dangiškos būtybės. Jėzus nesakė Nikodemui, kad norint gyventi iš naujo, reikia gimti iš naujo. Jis pasakė, kad reikia gimti iš naujo, norint pamatyti Dievo karalystę, kuri yra danguje. (Jn 3, 3; Mt 4, 17) Taigi čia kalbama apie tuos, kurie bus susiję su Jėzumi kaip dangaus valdovai Jo Tėvo seniai pažadėtoje karalystėje. Bet kurioje karalystėje ar valdžioje yra valdovai ir

pavaldiniai. Jėzus ir tikrieji dabartinio amžiaus Jo mokiniai bus valdovai Dievo karalystėje. Tada jie bus atgimę iš naujo. Jėzus pirmasis patyrė šį didįjį gyvenimo pasikeitimą iš žmogiškojo į dvasinį. Jo mokiniai, Jo tikroji Bažnyčia, šį naują gimimą patirs per "pirmąjį prisikėlimą" amžiaus pabaigoje. (Apr 20, 5. 6) Tuomet Dievo pažadai dėl atkuriamojo gyvenimo, kuris yra atkurtas žmogiškasis gyvenimas, iš dangaus plūstelės visoms žemės šeimoms. Jono 3, 14-17; Apreiškimo 21, 2-5

Kaino ir Abelio aukos

***Pagrindinės eilutės: Viešpats paklausė Kaino:
"Kodėl tu taip pyksti? Kodėl tu atro dai toks
nusiminęs? Tu būsi priimtas, jei darysi, kas
teisinga. Bet jei atsisakysi daryti tai, kas
teisinga, tuomet saugokis! Nuodėmė tupi prie
durų ir trokšta tave užvaldyti." - Pradžios 4:6,7***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Pradžios 4:1-25***

ENDEMIKAS Puolusioje žmonijoje pavydas nuo pat mūsų rasės ištakų kėlė savo bjaurią galvą. Didžioji moralinė drama, kuri rutuliojasi Kaino ir Abelio istorijoje, yra labai pamokanti visiems. Jos pamokų apmąstymas skatina ir stiprina teisų gyvenimą. Mūsų raktinės eilutės sutelkia dėmesį į istorijos pamokymų esmę. Kainas buvo Adomo ir levos pirmagimis. Neabejotinai jo tėvai džiaugėsi ir žavėjosi Dievo dovanotos prokreacijos rezultatu. Tačiau netrukus Adomas ir leva susilaukė dar vieno sūnaus - Abelio. Dabar Kainas varžėsi dėl tėvų meilės ir dėmesio. Galbūt tai iš pradžių ir paskatino jo pavydą Abeliui.

Šventajame Rašte rašoma, kad Abelis laikė avis, o Kainas dirbo žemę. Ilgainiui Kainas atnašavo Viešpačiui žemės vaisių auką. Tą dieną jis pirmasis atnašavo Viešpačiui auką. Galbūt jis jautė didelį pasitenkinimą dėl savo aukos pirmumo. Po to savo auką Viešpačiui atnašavo Abelis. Abelis aukėjo savo bandos pirmagimį ir jo taukus. Viešpats gerbė ir Abelį, ir jo auką; Kaino ir jo aukos - ne. Įsiutęs dėl asmeninio įžeidimo ir jo aukos atmetimo, Kainas nuraudo.

Abelio auka buvo priimta labiau už Kaino auką ne tik dėl to, kad tai buvo gyvūno, o ne "žemės vaisių" auka. Akivaizdu, kad grūdai, aliejus ir vynas buvo aukojami Izraelio palapinės tvarkoje ir buvo priimtini Dievui. Kainas ir jo auka buvo atmesti, nes Abelis buvo teisus, o jis - ne. Kaino širdyje liepsnojo pavydas, dėl to jis ėmė nekęsti savo brolio. Mes žinome, kad broliška meilė yra būtina dieviškam gyvenimui: "Juk tai yra žinia, kurią girdėjote nuo pat pradžių, kad mylėtume vieni kitus, ne kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir nužudė savo brolių. Ir kodėl jis jį nužudė? Todėl, kad jo darbai buvo pikti, o brolio teisūs". 1 Jono 3:11,12

Taip paaiškėja priežastis, dėl kurios Viešpats atmetė Kainą - jis priklausė nedorėliui"! Jo darbai buvo blogi.

Tačiau Viešpats, visada gailestingas, padrąsino Kainą, sakydamas: "Kodėl tu pyksti? Kodėl atrodei toks nusiminęs? Tu būsi priimtas, jei darysi tai, kas teisinga. Bet jei atsisakysi daryti tai, kas teisinga, tuomet saugokis! Nuodėmė tupi prie durų ir trokšta tave užvaldyti. Bet tu turi ją sutramdyti ir tapti jos šeimininku". Pradžios 4:6,7

Visiems mums būtų naudingi Viešpaties nurodymai Kaino atžvilgiu. Nuodėmė slypi prie durų. Ji taip arti kiekvieno iš mūsų, bet mes turime ją valdyti! Turime jai priešintis kiekvienu gyvenimo atveju. Kaip krikščionims pataria apaštalo mokymas Laiške hebrajams: "meskime viską, kas trukdo, ir nuodėmę, kuri taip lengvai supainioja. Ir išvermingai bėkime mums skirtą bėgimą, nukreipę akis į Jėzų, tikėjimo pradininką ir tobulintoją. ... Atsižvelkite į Jį, kuris ištvėrė tokį nusidėjėlių pasipriešinimą, kad nepavargtumėte ir nenuobodžiautumėte. Kovoje su nuodėme dar nesipriešinate iki kraujo praliejimo". Hebrajams 12,1-4

Nojus pastato aukurą

Pagrindinė eilutė: "Aš pasistatysiu savo vaivorykštę debesyje, ir ji bus sandoros ženklas tarp manęs ir žemės."

Pradžios 9:13

Pasirinkti Raštai:

Pradžios 8:20-22; 9:8-17

Atsidėkodamas už Dievo apvaizdos išgelbėjimą, Nojus pastatė aukurą. Jame jis paminėjo naują žmonijos istorijos pradžią. Tvanas išvalė puolusią rasę; išgyveno tik teisusis Nojus ir jo šeima. Viešpats matė, "kad žmogaus nedorybė buvo didelė žemėje ir kad kiekvienas jo širdies sumanymas buvo nuolat tik blogas". (Pr 6, 5) Nojus aukojo tik tuos gyvūnus, kurie buvo žinomi švarūs pagal Bibliją. Jis norėjo, kad toliau viskas būtų teisinga. Jo auka teikė raminantį aromatą Dievui, kuris pareiškė: "Daugiau niekada nebeprakeiksiu žemės dėl žmonių giminės, nors viskas, ką jie galvoja ar įsivaizduoja, nuo pat vaikystės linksta į blogį. Daugiau niekada nesunaikinsiu visų gyvų būtybių." Pradžios 8:21

Mes giriamo Nojų už jo širdies troškimą pradėti viską iš naujo. Tačiau taip pat pastebime, kad Dievas vertina žmoniją taip: "Žmogaus širdies vaizduotė pikta nuo pat jaunystės". Kas vaikystėje nėra patyręs patyčių ar nesityčiojęs iš kitų žaidimų aikštelėje? Kas nėra suspaudęs savo lūpų, kad nekalbėtų blogai apie kitus? Nedaugelis, jei iš viso tokių yra.

Vaivorykštė parodo Dievo žinojimą ir išmintį, kurie gerokai pranoksta žmogaus supratimą. "*Ex nihilo*" - "iš nieko" - teologijoje dažnai vartojamas terminas, apibūdinantis sąvoką, kad Dievas iš nieko sukūrė visatą. Paulius tai patvirtina: "Tikėjimu suprantame, kad visata buvo sukurta Dievo žodžiu, taigi tai, kas regima, nebuvo sukurta iš to, kas regima". Hebrajams 11:3.

Dievas sukūrė sudėtingą atomą, mūsų visatos sudedamąją dalį, ir visus jo variantus. Mes stebimės, kaip giliai buvo apgalvota Kūrinija. Prisiminkime vandenį, būtiną visai gyvybei. Prie vieno deguonies atomo pridėjęs du vandenilio atomus, Kūrėjas sukūrė medžiagą, kuri gali būti skysta, dujinė ir kieta. Ledas, kietos formos, yra lengvesnis už skystą vandenį, todėl plūduriuoja. Ši Dievo numatyta savybė turi įtakos tam, kad priešingu atveju didžioji dalis planetos vandens ištisus metus liktų užšalusi. Vanduo taip pat susitelkia į debesis, kurie, nors ir

sveria milijonus kilogramų, grakščiai plūduriuoja virš žemės, laistydami po ja esančią žemę.

Kai debesys išlieja savo brangų lietų, pro jį prasiskverbia saulės šviesa. Vandens lašeliai laužia šviesą ir skirsto ją į skirtingus bangų ilgius, taip sukurdami vaivorykštės vaizdą ir nuostabias spalvas. Ar tai sutapimas? Tikrai ne! Tai gerai suplanuotas Visagalio Dievo planas. "Dievui nuo amžių žinomi visi Jo darbai". (Apd 15, 18) Vaivorykštė yra vilties simbolis. Jų grožis mus įkvepia. Nojui jis patvirtino, kad Dievas daugiau niekada neatneš potvynio, kuris sunaikintų žemę. Dievas sakė: "Vaivorykštė bus debesyje, ir aš žiūrėsiu į ją, kad prisiminčiau amžinąją sandorą tarp Dievo ir visų gyvų būtybių, esančių žemėje". Ji skirta "amžinoms kartoms". Pradžios 9:16,12

Tai mums suteikia dar vieną prasmės sluoksnį. "Mes, remdamiesi Jo pažadu, laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kurioje gyvena teisumas." (2 Pt 3, 13) Žemė, kurioje gyvena teisumas, yra žemė, kurios kasdien meldžiame: "Teateinie Tavo karalystė. Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje". Mato 6, 10.

Abraomas pasiūlo savo sūnų Izaoką

***Pagrindinė eilutė: Abraomas pavadino tą vietą
Viešpačiu, kaip sakoma iki šios dienos:
"Viešpaties kalne bus aprūpinta".
Pradžios 22:14***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Pradžios 22:1-18***

Mūsų pagrindinė eilutė paimta iš vieno iš galingiausių ir dažniausiai aptariamų įvykių, užrašytų Biblijoje. Galima įsivaizduoti, kokią emocinę traumą patyrė Abraomas ir Izaokas - Abraomas dėl Dievo įsakymo paaukoti Izaoką kaip deginamąjį auką, o Izaokas dėl to, kad jo tėvas ketino jį nužudyti. Šiam reikšmingam Biblijos istorijos momentui ištirti parašyta daugybė aiškinimų. Tačiau ši karti istorija davė brangių vaisių - Abraomo pažado patvirtinimą. "Štai ką sako Viešpats: Aš prisiekiu savo vardu, kad tikrai tave palaiminsiu, nes tu man paklūsti ir neatstumi net savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus. Tavo palikuonis padauginsiu nesuskaičiuojamai, kaip žvaigždes danguje ir smėlį ant jūros kranto. Tavo palikuonys

užkariaus savo priešų miestus. Per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos - visa tai dėl to, kad tu man paklusai". Pradžios 22:16-18

Abraomo pasitikėjimas Dievu buvo didžiausias. Galbūt jis įtarė, kad Dievas nenorės, jog jis laikytųsi šio tikėjimo įrodymo. Apie tai byloja jo žinia jį lydėjusiems vyrams. Matydamas vietą, į kurią Dievas jį vedė paaukoti Izaoką: "Pasilikite čia su asilu", - sakė Abraomas tarnams. "Mes su berniuku keliausime šiek tiek toliau. Ten pagarbinsime, o paskui tuojau pat grįšime". (Pr 22, 5). Atkreipkite dėmesį, kad jis pasakė "mes", daugiskaita, "tuo pat grįšime".

Tėvui ir sūnui kylant į aukojimo vietą, "Izaokas kreipėsi į savo tėvą Abraomą ir tarė: 'Mano tėve! O jis atsakė: 'Štai aš, mano sūnau'. Tada jis tarė: "Žiūrėk, ugnis ir malkos, bet kur avinėlis deginamajai aukai? Abraomas atsakė: 'Mano sūnau, Dievas pats parūpins avinėlį deginamajai aukai'. Taip jie abu kartu nuėjo". Pradžios 22:7,8

Abraomas surišo Izaoką ir ketino jį nužudyti peiliu, kai Viešpaties angelas sulaukė jo ranką. Netoliese, erškėčiais apaugusiame krūmyne, buvo Dievo apvaizdos parūpintas avinas. Avino aukojimas

Izraelio palapinėje reiškė, kad Viešpats priima prieš tai paaukotą avinėlį ar jautį. Tai leidžia manyti, kad Dievas laikė Izaoko auką įvykdyta, o avinas reiškė, kad Jis ją priėmė. 9-13 eilutės

Abraomas tarė: "Mano sūnau, Dievas pats pasirūpins avinėliu". Viešpats pasirūpins ir, tiesą sakant, jau pasirūpino. "Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Juk Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį tam, kad pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas Jono 3, 16-17.

Iš tiesų Jėzus yra Dievo Avinėlis, kuris panaikina pasaulio nuodėmę ir atveria gyvybės vartus žmonių giminei atkurti. (Jn 1, 29) Tai yra Evangelijos žinios įkūnijimas, kaip pažymėjo apaštalas Paulius Laiške galatams. "Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu išteisins pagonis, iš anksto skelbė Evangeliją Abraomui, sakydamas: "Tavyje bus palaimintos visos tautos". Galatams 3,8

Izaokas šaukiasi Viešpaties vardo

Pagrindinė eilutė: "Ten jis pastatė aukurą ir šaukėsi Viešpaties vardo, ten pasistatė palapinę, o Izaoko tarnai iškasė šulinį. Pradžios 26:25

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Pradžios 26:16-33***

Pagrindinėje mūsų eilutėje kalbama apie Izaoko viešnagės bado metu kulminaciją. Galbūt iš pradžių jis sumanė vykti į Egiptą, kur maistą ir vandenį praktiškai užtikrino nuolat tekanti Nilo upė. Šią strategiją taikė ir jo tėvas Abraomas. (žr. Pr 12, 10) Tačiau Jehova nurodė Izaokui pasilikti Pažadėtoje žemėje. Dievas norėjo surengti pamoką, kad parodytų savo gebėjimą išlaikyti savo tautą. Viešpats nenorėjo, kad Izaokas pasirinktų lengvą kelią. Pamokos esmė: net ir labai sunkiose situacijose Dievas pasirūpins.

Vanduo yra labai svarbus norint išgyventi badą. Izaokas, prisiminęs savo tėvo žemėje iškastus

šulinius, stengėsi juos surasti ir atnaujinti jų brangiąją srovę. Kas jiems nutiko? Filistiniai juos užkimšo, kad neleistų jais naudotis. Pasak Šventojo Rašto įrašų, Izaokas "pasistatė palapinę Geraro slėnyje ir ten apsigyveno. Izaokas vėl iškasė vandens šulinius, kurie buvo iškasti jo tėvo Abraomo dienomis, nes po Abraomo mirties filistiniai juos buvo užkimšę. Jis pavadino juos vardais, kuriais juos buvo pavadinęs jo tėvas". Pradžios 26:17,18; 21:25-31

Pagarba ir pagarba tėvo tikėjimo atminimui lėmė Izaoko norą pavadinti šulinius pagal jų ankstesnį pavadinimą. Tai labai atitinka Jeremijo žinios dvasią: "Štai ką sako Viešpats: Stovėkite kryžkelėje ir žiūrėkite, klauskite, kur yra senoviniai keliai, klauskite, kur yra geras kelias, ir eikite juo, ir rasite poilsį savo sieloms". (Jeremijo 6,16) Mums pravartu laikytis "senovinių kelių", kuriais vaikščiojo mūsų tėvai. Tie keliai atskleisti giliausiame žemėje vandens šulinyje - Šventajame Rašte, iš kurio trykšta gyvasis tiesos vanduo.

Izaokas liepė savo tarnams vėl kasti Abraomo šulinius. Tai buvo džiugi proga, kai pirmasis davė vandens. Džiaugsmas truko neilgai. Vietiniai piemenys susiginčijo su Izaoko tarnais, sakydami: "Vanduo yra mūsų". Izaokas jį apleido, atitinkamai pavadindamas *Esek*, kas reiškia "nesantaika". Jo

tarnai iškasė kitą šulinį, bet rezultatas buvo toks pat. Geraro piemenys su jais susiginčijo ir vėl Izaokas atsisakė to šulinio, pavadindamas jį *Sitna*, kas reiškia "pasipriešinimas". Atkaklumas ir tikėjimas Dievo pažadais sustiprino Izaoko ryžtą, ir jis tęsė savo tėvo šulinių atkūrimo užduotį. Pradžios 26:19-21

Trečiasis naujai suremontuotas šulinys taip pat davė vandens, ir dėl teisių į jį nebuvo jokių ginčų. Izaokas pavadino jį *Rehobotu*, o tai reiškia "plati vieta". "Jis pavadino jį *Rechobotu*, nes sakė: "Dabar Viešpats padarė mums vietos, ir mes būsime vaisingi krašte". (22 eilutė) Džiaugsmas dėl to pranašavo psalmininko žodžius: "Jis ir mane išvedė į plačią vietą; Jis mane išvadavo, nes pamėgo mane". (Ps 18, 19) Taigi Izaokas buvo įkvėptas šauktis Viešpaties vardo, kaip tai darė jo tėvas Abraomas.

Šiuolaikiniai netikėliai norėtų paneigti Dievo žmonių gyvąjį vandenį - Šventąjį Raštą. Jis, kaip visada, mus aprūpina. Kaip ir Izaokas, mes su džiaugsmu šaukiames Viešpaties, mūsų Išganytojo, vardo.

Jokūbas pastato akmeninį stulpą

***Pagrindinės eilutės: "Jokūbas paėmė akmenį,
kurį buvo pasidėjęs po galva, pastatė jį kaip
stulpą ir užpylė ant jo aliejaus. Tą vietą jis
pavadino Beteliu" (Pr 28,18.19).***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Pradžios 28:10-22***

Šiandienos pagrindinės eilutės rodo teigiamą išeitį iš baisios situacijos. Jokūbas pabėgo nuo savo brolio Ezavo. Mums pasakojama, kad Ezavas, sužinojęs, jog jo brolis pasiėmė Izaoko palaiminimą, ėmė žudyti. Jis garsiai išsakė savo vidinės keršto mintis. Kai kurie Izaoko namiškiai tai išgirdo ir pranešė. Rebeka, dabar žinodama situaciją, patarė Jokūbui eiti pas jos brolių Labaną į PaddanAramą ir ten galbūt susirasti žmoną.

Rebeka norėjo, kad Viešpaties valia būtų vykdoma Jokūbo labui. Sužinojusi apie Izaoko ketinimą palaiminti Ezavą, ji pradėjo tokį pokalbį su Jokūbu: "Dabar, mano sūnau, paklausyk manęs. Daryk

tiksliai taip, kaip tau sakau. Eik prie bandų ir atvesk man du puikius ožiukus. Iš jų paruošiu tavo tėvo mėgstamą patiekalą. Tuomet nunešk maistą savo tėvui, kad jis galėtų jį suvalgyti ir palaiminti tave prieš mirtį". Pradžios 27:8-10

Jokūbas atsakė motinai: "Mano brolis Ezavas yra plaukuotas, o mano oda lygi. Kas bus, jei tėvas mane palies? Jis pamatys, kad bandau jį apgauti, ir tada, užuot palaiminęs, prakeiks mane".

Bet jo motina atsakė: "Tegul prakeikimas krinta ant manęs, mano sūnau! Tiesiog daryk, ką tau sakau. Išei ir atvesk man ožius!" 11-13 eilutės

Tušti žodžiai dažnai duoda blogų vaisių. Rebeka pasakė Jokūbui: "Tebūnie tavo prakeikimas ant manęs, mano sūnau!" Taip ir buvo. Ji daugiau niekada nebepamatys Jokūbo.

Bėgdamas iš Beer Šebos, Jokūbas atvyko į vieną vietą ir, artėjant nakčiai, atsigulė miegoti ir sapnuoti. "Jis atėjo į tam tikrą vietą ir pasiliko ten visą naktį, nes saulė jau buvo nusileidusi. Paėmęs vieną iš tos vietos akmenų, jis pasidėjo jį sau ant galvos ir atsigulė toje vietoje miegoti. Tada jis sapnavo, ir štai ant žemės buvo pastatytos kopėčios, kurių viršūnė

siekė dangų, o jomis kilo ir leidosi Dievo angelai".
Pradžios 28:11,12

Jo sapne Dievas stovėjo virš kopėčių ir tarė: "Aš esu Viešpats, tavo tėvo Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas. Taip pat ir tavo palikuonių bus kaip žemės dulkių; tu išsiskleisi į vakarus ir rytus, į šiaurę ir pietus; tavyje ir tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės giminės. Štai aš esu su jumis ir jus saugosiu". 13-15 eilutės.

Jokūbas, suvokdamas, kad Dievas patvirtina jam duotą didįjį Abraomo pažadą, paėmė akmenį, naudotą pagalvei, ir pastatė jį kaip aukurą. Jis patepė jį aliejumi ir pavadino tą vietą Beteliu, kas reiškia "Dievo namai". Ar mes, krikščionys, turime pateptą akmenį, ant kurio laikosi visos mūsų viltys ir svajonės? Iš tiesų turime. Tai Jėzus Pateptasis, mūsų tikėjimo uola.

Sutikimas su Dievo valia

"Kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo galią ir dalyvavimą Jo kentėjimuose, tapęs panašus į Jo mirtį." -Filipiečiams 3:10

Sutikimo su dieviškuoju autoritetu sąvoka reiškia paklusnumą priimtam standartui ar modeliui. Dangiškojo Tėvo valia yra turėti dieviškąją šeimą, kurios galva būtų Jėzus Kristus, o "mažoji kaimenė" - iš žmonių atpirkti asmenys, kurie galiausiai gaus šlovę, garbę ir nemirtingumą. (Luko 12:32; Romiečiams 2:7) Šios klasės specifikacija yra tokia: "Nes kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos ir iš anksto paskyrė, kad būtų panašūs į Jo Sūnaus paveikslą, kad Jis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių". Romiečiams 8:29

Atsidavę Kristaus sekėjai vertina Šventojo Rašto liudijimą, kad kelias į tokį aukštą apdovanojimą apima savęs atsižadėjimą, kryžiaus nešimą ir sekimą Mokytojo pėdomis. Apaštalas Paulius šiuo atžvilgiu teigia: "Raginu jus, broliai ir seserys, dėl Dievo gailestingumo aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą ir Dievui patinkančią auką - tai yra tikrasis ir tinkamas

jūsų garbinimas. Neprisitaikykite prie šio pasaulio modelio, bet pasikeiskite atnaujindami savo protą. Tada galėsite patikrinti ir patvirtinti, kokia yra Dievo valia - Jo gera, maloni ir tobula valia. Romiečiams 12:1,2

Lojalumas

Lojalumas labai panašus į sutikimą. Jis apibūdina ištikimą lojalumą kitam asmeniui, o ne dalinę simpatiją tokiam asmeniui. Tikintieji negali bičiuliauti su pasaulietiškos dvasios žmonėmis ir išlikti malonūs Dangiškajam Tėvui. Jie turi visiškai paklusti Viešpačiui ir teismo principams. Jėzus Kristus sakė: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio". (Jono 18,36) Tai reiškia, kad tikri krikščionys negali būti sąjungininkais šio "dabartinio blogio pasaulio". (Galatams 1,4) Be to, mums priešiškos jėgos dažnai pasirodo kaip šviesos angelai, kad suklaidintų. 2 Korintiečiams 11:14

"Mūsų pilietybė yra danguje", ir mes stengiamės užtikrinti gausų įėjimą į dangaus karalystę. (Fil 3, 20) Nieko nepasieksime, jei nusileisime bet kokiems didžiojo priešininko vilionėms. Ištikimybė karalių Karaliui turi būti savanoriška ir visiška. Mes išmokome pažinti savo Viešpatį ir Gelbėtoją ir remdamiesi šiuo pažinimu visiškai pasitikime Jo

sąžiningumu. Mūsų ištikimybė turėtų būti visiška, nes mylime savo Karalių ir Kapitoną, ir mums skaudu pagalvoti, kad galėtume Jį ir mūsų Tėvą danguje įskaudinti.

Drąsa

Drąsa taip pat yra labai svarbi Dievui ir jo valiai paklūstančių žmonių savybė, tačiau ji neturėtų gimti iš pasitikėjimo savimi. Tie, kurie suvokia savo silpnumą, gali būti drąsūs, jei pasitiki Dangiškuoju Tėvu ir laukia iš Jo malonės bei stiprybės, padedančios kiekvienu sunkiu momentu. (Hebrajams 4:16; Patarlių 3:5, 6) Kai krikščionis žvelgia į Dievą ir į Kristų, savo Kapitoną, ir supranta, kad jų stiprybė daro jį stiprų, tada jis iš tiesų gali būti drąsus. Izaijo 26:3, 4

Kaip geri kareiviai turime pasitikėti priežastimi, dėl kurios kovojame. (2 Timotiejui 2, 1. 3) Mūsų tikėjimas ir pasitikėjimas teisingumu reikalo, kuriam tarnaujame, turėtų būti toks pilnas, kad pasitelktume visas savo jėgas ir gebėjimus, laisva valia pasiaukojančiai stengdamiesi bendradarbiauti su mūsų išgelbėjimo kapitonu. (Hebrajams 2:10) Kaip krikščionys kareiviai neturėtume turėti jokių protinių abejonių dėl to, ar tai, ko mūsų vadas mūsų prašo,

yra teisinga. Mūsų tikėjimas Dievu ir Kristumi turėtų būti toks visiškas, kad net jei ne visada suprasime, kodėl esame raginami daryti tam tikrus dalykus, vis tiek visiškai pasitikėsime tuo, kad mus veda dangiškoji išmintis. Romiečiams 8:28

Raktas į sėkmingą šio kurso baigimą - atsiduoti Dangiškojo Tėvo valios vykdymui. Šventosios Dvasios įtaka, atsiskleidžianti studijuojant Dievo žodį, ves mus į visą tiesą ir, ištikimai taikoma mūsų gyvenime, leis įgyti teisų charakterį. Jono 16,13

Jei mes, krikščionys, vis labiau "keičiamės" pagal Dievo valią, "tiesos žodžio" pašventinanti įtaka leis mums daryti dvasinę pažangą. (Romiečiams 12:2; Jokūbo 1:18; Jono 17:17) Tačiau kartais tiek iš vidaus, tiek iš išorės galime patirti spaudimą, kad mūsų elgesys ar įsitikinimai atitiktų standartus, kurie nebūtinai atspindi tai, ką mes suprantame kaip Dievo valią mūsų atžvilgiu, arba tai, kas, mūsų manymu, yra Šventojo Rašto mokymas tam tikru klausimu. Mes, krikščionys, turime kiekvienas asmeniškai atsiskaityti Dievui už savo valdymą. (Rom 14, 12; 1 Kor 4, 2) Todėl turėtume vadovautis nebūtinai tuo, ką galvoja kiti, bet privalome siekti, kad Tiesa būtų mūsų pačių tiesa, ir "viską išbandyti, tvirtai laikytis to, kas gera", kaip tai darė kilnūs senovės berėjiečiai. 1 Tes 5, 21; Apd 17, 11

Prietariai Antiochijoje

Svarstydami apie įtaką, darančią įtaką mąstymo ar veiksmų atitikimui krikščionių bendruomenėje, arba apie tai, kaip tikintieji gali mus vertinti, mes gauname svarbią pamoką. Laiške galatams 2, 11-21 Paulius pasakoja apie atvejį, kai jam teko papriekaištauti apaštalui Petru, kurį daugelis žydų krikščionių tikriausiai laikė svarbiausiu apaštalu. Pirmą kartą atvykęs į Antiochiją, Petras laisvai valgė su atsivertusiais krikščionimis, kurie pagal kilmę buvo pagonys. Vėliau iš Jeruzalės atvyko grupė žydų krikščionių. Matyt, jie vis dar laikėsi įvairių Mozės įstatymo reikalavimų, todėl jiems atvykus Petras nustojo bendrauti su broliais pagonimis, baimindamasis, kad žinia apie jo elgesį pasieks Jeruzalę ir ten esančius brolius žydus.

Barnabas ir kiti pasekė Petro pavyzdžiu. Dėl Kornelijaus atsivertimo Petras gerai žinojo, kad Dievas "nerodo jokio šališkumo". (Apaštalų darbai 10, 34) Todėl jis suklydo atsisakydamas valgyti su neapipjaustytais tikinčiaisiais, leisdamas suprasti, kad Mozės įstatymas suteikia aukštesnį pašventinimo lygį nei "tikėjimo teisumas". (Rom 4, 13) Atitinkamai Paulius kaltino Petrą veidmainyste, pabrėždamas, kad žydų krikščionys turi naują padėtį

tikėjimo į Kristaus atperkamąją auką pagrindu ir kad jie yra mirę Įstatymui. Atitinkamai, kadangi Įstatymas negalėjo nieko išteisinti, pagonyms neturėtų būti jam pavaldūs. Galatams 2,14-21

Jei Dvasios pagimdytas Bažnyčios ramstis, toks kaip Petras, galėjo neteisingai pasiduoti kai kurių savo brolių žydu netinkamo tikėjimo įtakai ir taip nesutikti su aiškiai išreikšta Dievo valia, argi šiandien mes negalime būti pažeidžiami kitų mūsų bendruomenės narių nuomonės? Atskiros bažnyčios, arba eklezijos, su kuriomis mes galime bendrauti, yra ypatingas susitarimas, kurį mūsų Dangiškasis Tėvas numatė tam, kad galėtume būti ugdomi ir tobulinami, kai siekiame, kad mūsų pašaukimas ir išrinkimas būtų tikras. Bendrai studijuodami turėtume atsižvelgti ne tik į faktinį to, ką studijuojame, turinį, bet ir į už žinios slėpinčią dvasią. Romiečiams 2:28,29; 7:5,6

Pavyzdžiui, 1 Jono 3,14 skaitome: "Mes žinome, kad iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas lieka mirtyje". Bendraujant vieniems su kitais, šią Rašto eilutę tikrai reikia turėti prieš akis. Tačiau kadangi turime šį Naujojo kūrinio lobį moliniame inde ir kadangi trokštame bei uoliai tarnaujame Viešpačiui, visiškai akivaizdu, kad kartais pasitaikys progų trinčiai, kai galbūt išreikšime savo nuomonę kitaip nei kitas

brolijos narys. (2 Kor 5, 17; 4, 7) Sąžiningai stenkimės žvelgti vieni į kitus ne iš išorinės išvaizdos pagal kūną, bet tikėjime ir veikime remdamiesi žinojimu, kad kaip Dievas pašaukė mus, taip Jis surado ir kitus brangakmenius, kurie taip pat kaip ir mes kovoja su savo kūnu; ir turėtume sutelkti dėmesį į tuos dalykus, kurie mus jungia meilės dvasia. 1 Samuelio 16:7; 2 Korintiečiams 10:7

Krikščionių laisvė

Nuolankus klusnumas Dievo valiai taip pat svarbus krikščioniškos laisvės naudojimui tų tiesos dalykų atžvilgiu, kurie nėra paremti aiškiu "taip sako Viešpats". Kiekvienas iš mūsų turėtų užsiimti ne tik spėliojimais, bet ir tuo, jei iš tiesų turime Raštą, įrodantį tai, ką norime pasakyti, to turėtų pakakti. Jei tam tikrais atvejais yra pateikta mintis, kuri nesutampa su tuo, kaip, mūsų manymu, ji turėtų būti išreikšta, tuomet turėtume būti laisvi pasikalbėti su savo broliais atskirai ir meilėje aptarti tai, kol Dangiškasis Tėvas panorės vienam ar kitam išaiškinti šį klausimą. Bet kuriuo atveju, siekiant tikslaus minčių atitikimo, nereikėtų naudoti jėgos, bet, kaip skelbia Biblija, "tegul kiekvienas žmogus būna visiškai įsitikinęs savo mintimis". Romiečiams 14:5

Nuo pat pirmųjų Naujojo Testamento laikų Viešpaties tautos bendruomenės buvo steigiamos įvairiose vietose. Šventajame Rašte pateikiamos šių grupių steigimo gairės. (1 Timotiejui 3, 1-7; Titui 1, 5-9; 1 Petro 5, 1-3) Tarnaujantys asmenys, nesvarbu, ar jie būtų vyresnieji, ar diakonai, į tarnybą išrenkami bažnyčios balsavimu. Tokiu būdu susirinkimas tampa aukštesniu autoritetu ir dieviškosios valios indikatoriumi. Jei susirinkimo sprendimas dėl tam tikros politikos ar praktikos skiriasi nuo vyresniojo sprendimo, vyresnysis turėtų paklusti susirinkimo valiai, jei tai yra tik bažnyčios pirmenybės klausimas, priešingai nei esminiai doktrinos, moralės klausimai ar sąžinės pažeidimai. Kita vertus, laikydamasis atsakomybės parinkti vyresniuosius, kuriais eklezija pasitiki, Viešpats panaikino taip kad susirinkimo balsavimu buvo išrinktas konkretus asmuo. Todėl visos grupės pareiga būtų palaikyti ir skatinti vyresnįjį tiek, kiek pastebi jo pastangas pažinti ir ištikimai vykdyti Viešpaties valią.

Vakarėlio dvasia

Reikėtų vengti varžymosi dvasios arba partinės dvasios tarp Kristaus kūno narių. 1 Korintiečiams 1, 10-13 skaitome: „Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus autoritetu kreipiuosi į jus, brangūs broliai ir seserys, prašydamas gyventi darniai vieni su kitais. Tegul

2025 m. birželis 39

bažnyčioje nebūna susiskaldymų. Verčiau būkite vienos minties, vieningi mintimis ir tikslais. Mat kai kurie Chloės namų nariai man papasakojo apie jūsų ginčus, mano brangūs broliai ir seserys. Kai kurie iš jūsų sako: 'Aš esu Pauliaus sekėjas'. Kiti sako: 'Aš seku Apolonu' arba 'Aš seku Petru', arba 'Aš seku tik Kristumi'. Ar Kristus suskilo į frakcijas? Ar aš, Paulius, buvau nukryžiuotas dėl jūsų? Ar kas nors iš jūsų buvo pakrikštytas Pauliaus vardu?" Susiskaldymas tarp Dievo tautos turėtų kelti rimtą susirūpinimą, ypač jei daromas spaudimas, siekiant užkirsti kelią bendravimo galimybėms su kitais krikščionimis, kuriuos laikome Dvasios pagimdytais.

Žinoma, kartais gali būti labai pagrįstų priežasčių, dėl kurių Viešpaties tautai būtina fiziškai išsiskirti. Vis dėlto tiek, kiek mes pripažįstame vieni kitus kaip brolius Kristaus kūne, neturėtų būti jokios sektantiškos dvasios apraiškų. Jei sukursime žmogaus sukurtus barjerus, kurių neleidžia Raštai, ir manysime, kad kai kurie broliai dėl nedidelių skirtumų yra neverti mūsų draugystės, tuomet kyla pavojus, kad imsime vadovautis dvasia, prieštaraujančia kūno vienybės doktrinai. Tokia dvasia rodytų, kad mūsų bendruomenėje akivaizdžiai trūksta pritarimo Dievo valiai. Psalmių 133:1-3; Efeziečiams 4:1-3, 15.16; Filipiečiams 2:3

Stabai

Su tuo glaudžiai susijusi ir galimybė sukurti mūsų vadovų tarnystės stabus. Apreiškimo 19:10 parašyta: Aš puoliau prie jo kojų, norėdamas jį pagarbinti, bet jis tarė: "Ne, negarbink manęs. Aš esu Dievo tarnas, kaip ir tu bei tavo broliai ir seserys, kurie liudija apie savo tikėjimą Jėzumi. Garbinkite tik Dievą. Juk pranašystės esmė - aiškiai liudyti apie Jėzų". Teigiama, kad apaštalas Jonas šiame kontekste atstovauja ištikimiesiems Kristaus kūno nariams, ypač laikais, kuriais šiuo metu gyvename. Tęsiant šią mintį toliau, mums būtų primygtinai patariama negarbinti tų, kurie gali būti naudingi maitinant mus Dievo tiesa. Turėtume vertinti ištikimas visų, kurie dalyvauja Viešpaties tarnyboje, pastangas, tačiau neturėtume jų statyti į garbinimo stabus. Romiečiams 1,25

Atrodo, kad tą pačią mintį galima rasti ir apaštalo Pauliaus žodžiuose: "Neleiskite, kad jus diskvalifikuotų kas nors, kas mėgaujasi netikru nuolankumu ir angelų garbinimu. Toks žmogus taip pat labai smulkiai pasakoja apie tai, ką yra matęs; dėl savo nedvasingo proto jis pasipučia tuščiomis mintimis". (Kol 2, 18) Nepagrįstos pagarbos teikimas tiems, kurie tarnauja, yra netinkama dvasia, kurią turėtume žinoti ir kuri neatitinka Dievo valios krikščioniui. Neturėtume skatinti tokio požiūrio, nors

2025 m. birželis 41

turėtume pripažinti ir pripažinti visus, kurie ištikimai tarnauja Dievo tarnystėje.

Visuomenės spaudimas

Kalbant apie spaudimą, kuris gali būti daromas iš pasaulio ir atitikti jo standartus, reikia pasakyti, kad yra daugybė įtakų, kurios būtų malonios mūsų kūnui, bet gali trukdyti mums sutikti su Dievo valia. Būtent dėl šios priežasties skaitome: "Nusitaikykite į dangiškus dalykus, o ne į tai, kas yra žemėje. Juk jūs mirėte, ir jūsų gyvenimas paslėptas su Kristumi Dieve". (Kolosiečiams 3, 2. 3). Daugelis su kultūra, poilsiu ir pomėgiais susijusių užsiėmimų, kurie nėra nuodėmingi, yra malonūs kūnui. Krikščioniškosios laisvės supratimas mums primena, kad, skirtingai nuo tam tikrų draudimų, kurie buvo duoti Izraelio tautai pagal Įstatymo sandorą, Naujajame Testamente nerasime daugybės "nevalia", susijusių su tikinčiųjų elgesiu. Taigi trokštame savo širdyse vykdyti meilės įstatymo ir teisumo įstatymo dvasią, kaip jie nurodyti Dievo valioje mums.

Nors krikščioniškoji laisvė neleidžia nė vienam iš mūsų nustatyti taisyklių vienas kitam, ji taip pat nereikia, kad galime laisvai ir be jokių pasekmių daryti, ką norime. Todėl labai svarbu, kad ieškotume

bibliinių gairių, padedančių nustatyti, kiek įvairūs užsiėmimai tenkina kūną ar atitinka aukos ir pašvęstojo gyvenimo dvasią. Jei individualiai išnagrinėję nustatome, kad tam tikra veikla yra ugdanti, taurinanti ir šlovinanti Dangiškąjį Tėvą, turėtume joje dalyvauti kiek įmanoma labiau. Kita vertus, jei atrodo, kad ji neturi dvasinės vertės, galime norėti net ir tokį gerą dalyką padėti ant aukos aukuro.

Mūsų namai

Kita sritis, kurią turime apsvarstyti paklusdami Dievo valiai, yra susijusi su mūsų būstais. Be abejo, visų Viešpaties tautos žmonių gyvenimo aplinkybės yra skirtingos, o finansiniai ištekliai, kurių valdytojais esame paskirti, gali labai skirtis. Kaip ir kiekvienoje kitoje srityje, taip ir šioje, kiekvienas turi ieškoti Dievo vadovavimo. Tačiau tikrai žinome, kad pasaulyje labai didelis dėmesys skiriamas madingiems namams, dažnai iki kraštutinumo.

Tokių pavyzdžių, kuriuos būtų galima pateikti, tikriausiai yra begalė, tačiau mes užduodame klausimą: "Ar Viešpaties žmonės taip pat gali paveikti ypatingas rūpinimasis savo namų išvaizda ir dydžiu? Galima racionaliai paaiškinti, kad savo dabartiniame būste turime atlikti didelius pokyčius, reikalaujančius

daug laiko ir išlaidų, nes norime patogiai apgyvendinti bičiulius krikščionis. Žinoma, niekas negali spręsti, ką šiuo požiūriu gali daryti kitas brolis ar sesuo. Tačiau mums gali prireikti maldoje pasitarti su Tėvu, ar toks įsitraukimas ar veikla kaip nors nesumenkins mūsų sudarytos aukos sandoros.

Darbo vietoje

Kai kurie iš mūsų gali atsidurti labai sunkiose ir sudėtingose situacijose, kurios sukelia nemažai nepatogumų mūsų kūnui. Tuomet gali atsirasti itin palanki darbo galimybė, tačiau dėl jos gali tekti dirbti kitu grafiku arba tolimoje vietovėje, o tai galiausiai gali sutrikdyti mūsų dvasinę bendrystę. Gali būti, kad dėl naujų darbo aplinkybių mums dabar reguliariai teks praleisti tam tikrus susirinkimus. Priimdami tokius vienokius ar kitokius sprendimus, turime remtis Viešpaties valios ieškojimu ir sutikimu su ja. Ar negali būti, kad dabartinė sunki mūsų kūno būklė yra leidžiama dėl to, kad Viešpats žino, jog mums reikia tam tikros patirties, kuri išmokytų mus kantrybės ir pasiklovimo Juo?

Kita vertus, toks žingsnis gali būti Viešpaties valia, kaip kad buvo, kai Jis pasiuntė Pilypą į dykumą liudyti etiopui eunuchui. (Apd 8, 26-38) Žinoma, kiekvieno

žmogaus patirtis šioje srityje yra unikali. Raštai nenustato griežtų ir griežtų taisyklių, išskyrus tai, kad kiekvienas turi "pasirūpinti savimi". (1 Timotiejui 5, 8) Be to, atsakymus, kurie gali būti taikomi kiekvieno individualioms aplinkybėms, galima rasti tik būnant labai arti Viešpaties.

Keturi svarbūs žingsniai

Apsvarstykite šiuos keturis svarbius žingsnius, kaip sutikti su Dievo valia gyvenimo patirtyse.

1. Dažnai asmeniškai studijuokite Dievo žodį. (2 Timotiejui 2, 15) Kadangi esame įsipareigoję būti pėdomis sekantys Mokytoju, labai svarbu rasti laiko reguliariai studijuoti Šventąjį Raštą, kad ieškotume Tėvo valios ir vadovavimo savo gyvenime bei susipažintume su dieviškaisiais principais, kuriuos galime taikyti savo elgesyje. Jei Dievas iš tiesų yra pirmas mūsų gyvenime, privalome taip sudėlioti savo dienotvarkę, kad galėtume bendrauti su Juo ir gauti jėgų, kurių Jis trokšta mums suteikti.

2. Remti savo vietinę bažnyčią reguliariai lankant ir dalyvaujant bendruomenėje bei studijose. Puikiai žinome pamokymą "neatsisakyti susirinkimų", todėl turėtume vertinti šią nuostatą kaip svarbią priemonę gauti pamokymų iš Dangiškojo Tėvo. (Žyd 10, 25)

Toks tarpusavio bendravimas šioje aplinkoje, be kita ko, palengvins tokį bendravimą, kuris, jei būsime teisingai išauklėti, leis vieni kitų įnašu pasirūpinti abipuse dvasine stiprybe ir visų ugdymu. Esame informuoti, kad "kiekvienas bendras darbas duoda naudos", todėl, susitikdami su savo artimiausios bendruomenės nariais ir kitais brolijos nariais, kai tik turėsime galimybę, būsime apsaugoti nuo savęs išaukštinimo dvasios. Efeziečiams 4:16

3. Gyvenkite pasiaukojantį gyvenimą. Kuo didesnis bus mūsų savęs išsižadėjimas, tuo mažiau priklausysime nuo godumo dvasios, kuria priešininkas siekia mus įvilioti, ir tuo lengviau mums bus sutikti su Dievo valia. "Kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė" - tai kliūtys, kurias galima ir reikia įveikti Šventosios Dvasios poveikiu ir paklusnumu dangiškajam Tėvui, stengiantis vaikščioti taip, kaip vaikščiojo mūsų Mokytojas. 1 Jono 2:16

4. Dažnai ir sutelktai melstis. Jei asmeniškai analizuodami savo gyvenimą pastebime, kad, priešingai Dievo žodžiui, savo širdyje esame pasistatę kokį nors stabą, galime guostis tokiais tektais, kaip 1 Jn 1, 9. "Jei išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų

mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių". Taigi matome, kad mūsų privilegija yra eiti prie malonės sosto prašyti apvalymo ir pagalbos dėl tų dalykų, kuriuos darome ir kurie nepatinka Viešpačiui, ypač tais atvejais, kai nepaklūstame Jo valiai. Be to, jei esame labai jautrūs teisumo ir Dievui patinkančio elgesio atžvilgiu, net ir tada, kai nežinome apie kokį nors nedrausmingumą, mūsų širdies malda bus tokia: "Apsaugok ir savo tarną nuo sąmoningų nuodėmių, tegul jos manęs nevaldo: tada būsiu nepriekaištingas ir nekaltas nuo didžiojo nusižengimo. Tegul mano burnos žodžiai ir mano širdies apmąstymai būna priimtini Tavo akyse, Viešpatie, mano stiprybė ir mano atpirkėjau". Ps 19, 13-14.

Kai pagalvojame, kad esame pašaukti būti dieviškosios šeimos nariais, tai turėtų paskatinti mus taip gerbti Dievą, kad darytume viską, kad Jam patiktume, Jį pagerbtume ir pašventintume Jo vardą. Iš tiesų: "Pagarbi Viešpaties baimė yra išminties pradžia; gerą supratimą ir mokančią širdį turi visi, kurie vykdo Viešpaties valią". Ps 111, 10.